

blive dømt, og det troer bedst at finde den deri, at det Tal, der fordres til at dømme „styldig“, maa være mindst 9.

Et Mindretal (H. Hage), hvortil enkelte Medlemmer af Fleertallet slutte sig, foreslaaer en Bestemmelse om, at Rævningerne skulle være en vis Tid samlede (2 Timer), dersom der ikke forinden er Enstemmighed i Beslutningen, for om muligt at tilveiebringe Enstemmighed. Naar det ikke i den nævnte Tid er lykkedes, skal de Udkastets Bestemmelse anvendes. Dette Mindretal lægger en særdeles stor Vægt paa, at man, især i Begyndelsen af Institutionens Virksomhed, sikker sig imod umodne og overilede Erklæringer; den alvorlige, samvittighedsfulde og omhyggelige Prøve af Rævningerne er en væsentlig Betingelse for, at Institutionen skal fæste Rob og vække Tillid hos Folket. Enkelte umodne og letfærdige Erklæringer kunne anrette en ubodelig Skade; man kan ikke være omhyggelig nok for at værges sig derimod. Det er mindre vigtigt, hvilken Tidsgrense man bestemmer; naar den kun er lang nok til, at Rævningerne ikke kunne tage sig deres Opgave for let, vil Meget være vundet. Dersom man ad den Vej, hvilket er meget sandsynligt, kan erholde eenstemmige Erklæringer i det store Fleertal af Sager, da er der givet den størst mulige Betryggelse for, at Erklæringerne ere holdbare, og at de ville blive modtagne med fuld Tillid. Paa den anden Side kan det være farligt at søge Garantien for rigtige Domme i et saa stærkt Fleertal, som 9 af 12. Man maa vel erindre, at i England, hvor Enstemmighed kræves, er dette saavel for Fristidelse som for Skyldigerklæring. Er det umuligt at skaffe denne Enstemmighed tilveie, bliver der ikke Andet for, end at lade Rævningerne gaae fra hinanden og lade Sagen forelægge for en ny Rævningeret. Men naar man forlader Enstemmigheden i begge Retninger, og da fordrer et bethdeligt Fleertal for at erklære „styldig“, bør det fastholdes, at der er et Hensyn at tage ikke blot til den Anklagebe, men til Samfundets Sikkerhed, at Enstemmigheden søges ikke blot i Anklagebe, men i Statens Interesse. Det Mindretal, der ikke samstemmer med Fleertallets Forslag

om 9 for at erklære „styldig“, vilde saaledes være meest tilbøieligt til, naar Enstemmighed ikke kan opnaaes, at lade 7 af 12 kunne erklære „styldig“, men skal, da der synes at være ringe Udsigt til at sætte denne Mening igjennem, dog ikke stille Forslag til Forandring i Udkastet i den Retning.

Hele Udvalget har derhos været enigt i en Tilspøining til Paragrafens andet Stykke, hvor efter det samme Antal, der kræves for at erklære en Anklaget styldig, maa udkræves for at erklære, at han ikke er affindig, dersom Paa-stand i saa Henseende er reist.

Naar Udkastet i tredje Stykke nævner „simpel“ Stemmeleerhed, menes dermed absolut 2: een over Halvdelen, hvilken Betegnelse vi foreslaae sat i Stedet.

Bestemmelsen i Slutningen af § 231, at der ved simpel Stemmeleerhed forstaaes et Antal af 7 Rævninger, vil formeentlig udtrykkes klarere ved at sige, at der maa være mindst 7 Rævninger for at tage en Beslutning imod Anklagebe.

Det forudsættes i § 238, at Dommen altid skal nedskrives og derefter oplæses, samt at Domsgrundenes Affattelse kan følge 8 Dage efter Dommens Affigelse, dog ikke udover Retsfamlingens Slutning. Udvalgets Fleertal vilde finde det rigtigt, at der bliver givet Frihed til at affige Dommen saavel skriftlig som mundtlig, i hvilket sidste Tilfælde den da maatte dikteres til Thingbogen. Naar Sagen er libet indviklet, Begrundelsen kort og let fattelig, vil det være naturligt, at Formanden mundtlig meddeler det Resultat, hvortil Retten er kommen, og deraf vil ingen Ulempe kunne opstaae. At der maa gives Dommerne Tid til at overveie deres Dom, er klart; men den saaledes indrømmede Tid kan ikke ligesom deles i to Parter, saa at der gives en kortere Tid til at beslutte om Dommen, en længere til at affatte Grundene. Disse maae staae klart for Dommeren, forinden Dommen affiges; at Dommerne først skulle tage en Beslutning og derefter blive enige om, hvorledes de skulle finde Grunde for den, vil være unaturligt og urigtigt. Vi foreslaae derfor, at Domsaffigelsen kan udsættes en kort Tid, dog ikke udover Retsfamlingens Slutning, og at den maa foregaae i et offent-